

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomae Młodzianowski Poloni, Societatis Jesu,
Praelectionum Theologicarvm Tomus**

**Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682**

Quæstio III. De motivo Incarnationis, quod sunt Merita Beatissimæ, &
Sanctorum Patrum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82973)

RESPONDETUR. Non esse absurdum, ut idem sit causa moralis suae conservationis, quia iam tunc conservans physicum, esset distinctum ab ipsis illis meritis, causatis ab illa unione, & impetrantibus illam conservationem.

ASSERO 3. *Non constare, quod conservatio unionis, data sit, in premium meritorum Christi.*

RATIO: Quia nec Patres, nec scriptura de hoc loquitur.

QUAESTIO III.

De Motivo Incarnationis, quod sunt Merita Beatissima, & Sanctorum Patrum.

Quod attinet ad Meritum Beatissima.

ASSERO 1. *Non potuisse Beatissimam mereri de condigno substantiam Incarnationis.*

RATIO: quia est summa improportio cuiuscumque meriti creati, ad tantum praemium.

ASSERO 2. *Non implicat contradictionem, ut de condigno, mereretur sibi Maternitatem.*

RATIO 1. Asserti, quia si implicaretur necid mereretur, implicaret ideo, quia hoc ipso deberet mereri substantiam Incarnationis: sed id non sequitur: quia, sub eo non nisi respectu, merendo Beatissima ut sit Mater Dei, meretur substantiam Incarnationis, si in ante, & ex vi aliis moti- vi, non praedecreta jam fuisset substantia Incarnationis: sed est praedecreta; Ergo.

RATIO 2. Quia Maternitas Dei, vel physice vel moraliter accepta, non excedit vim meriti etiam condigni creati: quia, esse Filium Dei adoptivum, est quid majus precise, quam esse physice Matrem Dei; idque innuit Christus, qui eos qui faciunt voluntatem Patris, appellat Patres & matres: & Augustinus; *Majus est, inquit, concipere Deum mente, quam ventre*; sed mereri, esse Filii Dei adoptivi, v. g. per gloriam, vel per augmentum gratiae, idque de condigno, competit merito creato, ergo & esse maternitatis physici. Quod vero non excedat moraliter maternitas condignitatem meriti creati, Ratio est: quia independentem a maternitate, poterat tantam vel aequalem gratiam habere Virgo Beatissima, qualis est necessaria ad promerendam gratiam maternitati annexam.

RATIO 3. Quia id non implicat.

ASSERO 3. *Non improbabile esse, quod defacto meruit sibi Maternitatem Beatissima.*

RATIO 1. Auctoritatis. Habet id Antiphona Ecclesiae; *Quia quem meruisti portare.* Et Oratio. *Dens qui gloriosa Virginis corpus & animam, ut dignum Filii tui habitaculum effici mereretur, &c.* Hieronymus: *Tante, inquit, Puritatis MARIA exspuit, ut mereretur officii Mater Filii Dei.* Et Greg. in lib. 1. Reg. c. 1. *An non, inquit, Mons sublimis MARIA, quae, ut ad conceptionem aeterni VERBI peringeret, meritorum verticem, supra omnes choros, usque ad solium Deitatis exivit.* Qui modi lo-

quendi non significant solam dignationem Dei gratuitam, quae etiam vocari solet gratia & meritum, quo sensu sumitur in Oratione Ecclesiae de S. Anna, quae dicitur meruisse, esse mater Genitricis Domini; sed significant simpliciter actiones, quae id merentur. Rursus, sensus illius Orationis de S. An. procedit de gratia pariendi, ne foret sterilis. Quanquam si etiam illi concesseris prerogativam meriti, ut esset mater Virginis, convinci non poteris, imò simpliciter verba Orationis accipies: nec id tribuendum aliis, quia illis id non tribuit Ecclesia. Concesso autem quod id meruerit Beatissima, concedi debet, quod condigne meruerit; quia meritum simpliciter dictum, supponit pro principali, principale autem in meritis, est meritum condignum.

RATIO 2. Quia non est ita certum, quod, praeter gratiam & gloriam, non possimus nobis quidquam mereri supernaturaliter de condigno, quod si aliquid aliud: cur non & Maternitatem Beatissima?

RATIO 3. Quia si Beatissima non meruisset de condigno maternitatem, id ideo esset, vel quia non supponeret habuisse gratiam, vel quia omnes gratiae illi datae sint, intuitu maternitatis Dei; sed utrumque hoc non probat intentum. Non *primum*: quia antequam supponebatur electa in matrem Dei, supponebatur jam Christus, caput influens in membra, supponebatur Christus mortem acceptasse, & caetera similia; cur ergo virorum meritorum, non potuisset praevideri operatura? Non etiam secundum: quia quamvis aliqua gratiae datae sint Beatissimae intuitu maternitatis, non est tamen necesse dari omnes; cur ergo defacto, ratione illarum aliquarum gratiarum, non potuisset & operari, & praevideri operatura? Quod autem Christus non habuerit ulla gratias, nisi intuitu Incarnationis, habuerit autem Beatissima, referri debet in signa rationis, & decreti, supra assignata; quia scilicet Beatissima, ante suam maternitatem, potuit praevideri, habens gratiam ex alio principio, quam ex maternitate, nempe vi capitis, & vi decreti quoad substantiam Incarnationis, quam sequitur acceptatio mortis, & caetera similia. Jam autem antequam Christus decretus est caput influens, adeoque, ante decretum Incarnationis, in nullo priori signo cum gratia praevideri potuit defacto. Deinde, cum Sancti doceant, Beatissimam meruisse maternitatem, hoc ipso docent, praecessisse merita ante maternitatem: consequenter, praecessisse principium merendi, ante maternitatem: adeoque, illa principia non esse data, ex subsequenti, decreti jam maternitatis; quod tamen non docent de Christo.

Quod ad Sanctos Patres attinet.

ASSERO 1. *Eos non potuisse mereri de condigno substantiam Incarnationis.*

* m 2

RATIO

RATIO est. Maxima improprio tantum mysterii, cum quocunque merito creato.

ASSERO 2. *Potuisse illos mereri de congruo substantiam incarnationis.*

RATIO est: Quia id non implicat; præcipue autem, cum potuerint habere gratiam, independentem à meritis Christi & elicita ex hac gratia operationes in hunc finem offerre, quo casu, non erit ratio, cur de congruo id mereri non potuerint?

ASSERO 3. *Defecto non meruisse illos de congruo substantiam incarnationis.*

RATIO est: Quia omnes, quæ Sanctis Patribus datæ erant gratiæ, intuitu incarnationis datæ sunt; ergo jam supponebatur incarnatio, ante illorum merita congrua.

ASSERO 4. *Aliquos ex illis, ut David, Abraham, meritos fuisse circumstantiam incarnationis, quod ex his Parentibus Christus nasceretur.*

RATIO, Authoritas Scripturæ ex Gen. 27. 2. Reg. 2. 1. Paralip. 22.

ASSERO 5. *Plures ex ipsis meruerunt incarnationis circumstantiam, quæ est, Acceleratio. Non quod citius facta quam primò Deus decreverit;*

sed quod non decrevisset tam citò, nisi prævidisset preces illorum.

RATIO asserti est authoritas scripturæ, ubi Dan. 9. Hebdomades dicuntur abbreviatæ.

DICES. Merita Christi non poterant dari, nisi cum hac duratione; ergo cum sint prævisa merita Christi, ante Patrum merita, utpote causa meritorum, quæ conveniebant Patribus: prævisa sunt cum hac duratione; ergo determinatio de hac duratione præcessit illorum merita: ergo ulterius, tempus incarnationis non cadebat sub rationem meriti Patrum.

RESPONDETUR. Pro aliquo signo rationis, non est necesse prævideri omnia identificata realiter; nam ubicatio, ut diximus in physicis, identificatur realiter entitati, nec tamen fuit necesse, in primo decreti signo, statim decerni de omnibus ubicationibus Christi: esse item huius filium, identificatur entitati Filii, nec tamen erat necesse prævideri in primo decreti signo, cujus esset futurus Filius Christus; ita ergo nec erat necesse prævideri illa merita, cum hac duratione. Confule alios fusiùs ista tractantes.

DISPUTATIO IV.

De ipsa Incarnatione.

Tractando de ipsa Incarnatione secundum se, tria potissimum expendi possunt. *Primo*, quid sit incarnatio, accepta, secundum quod dicit unionem Personæ divinæ, cum natura humana? *Secundo*, quid sit incarnatio, secundum quod dicit, terminum illum cui assumere convenit, nempe secundam Personam? *Tertio*, Quid defecto sit unitum isti Personæ, seu quid assumptum?

QUÆSTIO I.

De Incarnatione prout dicit unionem.

In Christo duplex unio est. *Primo*, unio corporis & animæ rationalis: deinde unio naturæ humanæ, cum Persona VERBI. Distinctas esse has uniones, probat imprimis distinctio extremorum unibilium; unio autem sequitur naturam unibilium. Quod etiam à posteriori probatur: quia facta est separatio inter animam & corpus, adeoque disunio, in triduo mortis; cum tamen unio hypostatica soluta non fuerit; secundum illud Damasceni, *VERBUM, quod semel assumpsit, nunquam dimisit.* De prior unionem hic non agitur, quia idem de illa dicendum, quod

de unionem in homine. De hac altera hic disputabitur.

DIFFICULTAS I.

Quid unio Hypostatica?

Tota hæc quæstio manca esset, non præsuppositis istis, quæ in simili dicta in Philosophia; magis propria huius loci hic attinguntur.

DICENDUM est 1. *Unionem hypostaticam salvari non posse, sine aliqua entitate modali.*

PROBATUR principio in materia de distinctionibus stabilita. Impossibile est, transire ab uno contradictorio ad aliud, sine sufficienti mutatione, ergo & à non esse terminati Personæ divinæ, ad esse terminati eadem, impossibile est transire sine sufficienti mutatione; sed nulla alia sufficiens ostenditur, nisi ponatur entitas modalis: ergo. Subsumpti antecedens probatur solâ inquisitione, quæ sit illa mutatio? defendetur, quæ hoc antecedens mox dicendis. Et secundum hanc conclusionem convenimus cum Modalistis.

DICENDUM 2. *Illæ Modalitates, non habebit rationem dispositionis formaliter, sed connotari determinati, ut VERBUM personaliter naturam hanc*